

Συζητώντας με την συγγραφέα Σόφη Θεοδωρίδου! (2)

Ο Μάρτης έφτασε και μαζί μ' αυτόν και το καθιερωμένο μας ραντεβού με την πένα της αγαπημένης συγγραφέως Σόφης Θεοδωρίδου! «Τα χρόνια της χαμένης αθωότητας», το έβδομο δηλαδή βιβλίο της, θα αποκτήσουν στις 3 Μαρτίου μια θέση στις προθήκες των βιβλιοπωλείων χαρίζοντας με την πλοκή τους στους αναγνώστες ένα ακόμα ταξίδι που θα τους φέρει πιο κοντά στα συναισθήματα, στις διαχρονικές αξίες καθώς και στις ουσιώδεις πινελές της σύγχρονης Ιστορίας μας!

Η αγαπημένη μου συγγραφέας **Σόφη**

Θεοδωρίδου τιμά για δεύτερη φορά το blog και εμένα προσωπικά με την παραχώρηση της παρούσας συνέντευξης για την οποία και την ευχαριστώ θερμότατα! Για εμένα είναι μεγάλη τιμή και χαρά, μιας και όπως έχω πει αμέτρητες φορές -ξέρω τείνω να γίνω γραφική (!)- η κα **Θεοδωρίδου** είναι η αγαπημένη μου συγγραφέας!

Διαβάστε λοιπόν την συνέντευξη και ανακαλύψτε μαζί με «**Τα χρόνια της χαμένης αθωότητας**» και ένα κομμάτι από την προσωπικότητα της συγγραφέως!

1. Από τις 3 Μαρτίου το νέο σας πόνημα, «Τα χρόνια της χαμένης αθωότητας», θα αποκτήσει μια θέση στις προθήκες των βιβλιοπωλείων! Αφού σας ευχηθώ να είναι καλοτάξιδο, θα σας ζητήσω να μας το παρουσιάσετε με τον δικό σας μοναδικό τρόπο.

Κατ' αρχάς, σας ευχαριστώ πολύ για την ευχή. Στο νέο μου μυθιστόρημα θέλησα να κάνω μια αναδρομή στις προηγούμενες δεκαετίες, αυτές που μας οδήγησαν ως εδώ, ξαναβλέποντάς τα όλα μέσα απ' τα μάτια των ηρώων μουν. Δεκαετίες στις οποίες θεωρώ ότι συνέβησαν καταλυτικές αλλαγές ως προς τα ήθη, τη νοοτροπία μας, τη θέση της γυναίκας μέσα στην κοινωνία, αλλά και ως προς τον τρόπο που δρούμε κι αντιδρούμε συλλήβδην ως κοινωνία. Οι τρεις ηρωίδες μου θα βιώσουν τούτες τις αλλαγές καθεμιά με τον δικό της τρόπο, ενώ παράλληλα οι ζωές τους, δεμένες από την πρώτη ανάσα μ' ένα βαρύ μυστικό, διασταυρώνονται κι απομακρύνονται ξανά, ενόσω εκείνες αγωνίζονται να πραγματώσουν τα όνειρά τους.

2. Ποιο ήταν το πρώτο ερέθισμα που έπλαισε στο μυαλό σας την υπόθεση του νέου σας βιβλίου;

Ένα αληθινό περιστατικό ήταν το ερέθισμα που μου πρόσφερε την αρχή του νήματος, το οποίο εξέλιξε-εννοείται- η φαντασία μου. Μ' αρέσει να «πατώ» πάνω στην πραγματικότητα και να αφήνομαι μετά στη φαντασία, μπλέκοντας την αλήθεια με τον μύθο. Αυτό είναι εξάλλου το μυθιστόρημα. Μύθος και ιστόρημα, δηλαδή ιστορία, εξιστόρηση. Η ιδέα πάντως ν' ασχοληθώ με πιο πρόσφατα χρόνια με κέντριζε από καιρό. Απλώς περίμενα την κατάλληλη στιγμή, για να «αγγίξω» τις τελευταίες αυτές δεκαετίες.

3. Διαβάζοντας ένα βιβλίο ψάχνω πάντα κάτω από τις λέξεις τα μηνύματα που ίσως θέλει ο συγγραφέας να μεταφέρει στους αναγνώστες του. Μπορείτε να μοιραστείτε μαζί μας ένα μήνυμα που οι κεντρικοί ήρωες του νέου βιβλίου σας, θέλουν οπωσδήποτε εμείς οι αναγνώστες να το "παραλάβουμε";

Μολονότι πιστεύω πως κάθε αναγνώστης εισπράττει διαφορετικά ένα ανάγνωσμα κι ανακαλύπτει τα δικά του μηνύματα εκεί, συχνά περισσότερα ή και διαφορετικά απ' όσα ίσως προτίθεται να του μεταφέρει ο συγγραφέας, θα μοιραστώ μαζί σας κάποιο μήνυμα που προσωπικά θεωρώ πως «κουβαλά» το νέο μου βιβλίο: «Τα δεσμά αγάπης μεταξύ των ανθρώπων δεν τα ορίζουν πάντα οι δεσμοί του αίματος».

4. Ποιος από τους ήρωες του νέου σας βιβλίου είναι ο αγαπημένος σας; Ποιος σας ταλαιπώρησε να τον αποτυπώσετε στο χαρτί; Και ποιος σας έκανε να κλάψετε μαζί του;

Όλοι οι κεντρικοί μου ήρωες μού είναι αγαπημένοι και καθένας με τον τρόπο του και με συγκίνηση και με προβλημάτισε, αλλά η αλήθεια είναι ότι κανείς δε με ταλαιπώρησε ως προς το να τον αποτυπώσω, με την έννοια πως τους ένιωθα ολοζώντανος από την πρώτη στιγμή. Θα παραδεχτώ ωστόσο ότι έχω μια ιδιαίτερη αδυναμία στον Σαββίκο, τον πατέρα της Λόλας, καθώς στα μάτια μου ταυτίζεται με όλους τους αληθινά αγαθούς κι αγνούς πολίτες αυτής της χώρας, τους οποίους διαχρονικά συνηθίζει και να περιφρονεί και να ταλαιπωρεί το κράτος μας.

5. Εσείς κατευθύνετε τους ήρωες ή οι ήρωες σας από ένα σημείο και μετά αυτομολούν και κατευθύνονται το χέρι σας κατά την διάρκεια της συγγραφής;

Οι ήρωές μου πάντα αυτονομούνται. Το έχω πια αποδεχτεί αυτό και το προσμένω με αγωνία, επειδή τότε μονάχα τους αισθάνομαι πραγματικούς, αινθρώπους υπαρκτούς κι όχι μαριονέττες που τις κατευθύνω κατά το δοκούν.

6. Ποια από τις τρεις κεντρικές ηρωίδες του νέου σας βιβλίου έχει το μεγαλύτερο ποσοστό της δική σας ψυχοσύνθεσης;

Θα έλεγα ότι κάθε μια τους έχει και κάπι από μένα, αλλά καμία δεν ταιριάζει απόλυτα στη δική μου ψυχοσύνθεση. Υπήρχαν στιγμές που ο τρόπος δράσης κι αντίδρασής τους με έβρισκε σύμφωνη, έλεγα, «ναι, κι εγώ έτσι θα αντιδρούσα, αν ήμουν στη θέση της Μελισσάνθης, της Κλέας ή της Λόλας», αλλά και φορές που διαφωνούσα απόλυτα με τις πράξεις τους. Ιδίως ο τρόπος σκέψης της Λόλας, η οποία συχνά αντιδρούσε καθαρά εγωιστικά, με βρήκε πολλές φορές αντίθετη.

7. Πείτε μας τα συναισθήματα ή τις σκέψεις που σας συντρόφευναν την στιγμή που γράφατε την λέξη Τέλος στην ιστορία του νέου σας βιβλίου.

Μια μικρή θλίψη όπως πάντα, όταν έρχεται η στιγμή που θα αποχωριστώ τους ήρωές μου, αλλά κι ικανοποίηση ανάμεικτη με συγκίνηση. Ένας ολόκληρος κόσμος υπήρχε πια μέσα εκεί, που θα ξεδιπλωνόταν σε λίγους μήνες και μπροστά στα μάτια των αναγνωστών μου. Είναι μια σκέψη αυτή που πάντα με συγκινεί, σαν κλείνει ένα βιβλίο.

8. Ποια επίθετα θα χρησιμοποιούσατε για να χαρακτηρίσετε «Τα χρόνια της χαμένης αθωότητας»;

Θα μου επιτρέψετε να αφήσω αυτό το προνόμιο αποκλειστικά στους αναγνώστες μου. Δε θα ήθελα με τίποτε να τους προκαταλάβω.

9. Οι ήρωες σας περνούν μέσα από τον χρόνο και, όπως λέει ο τίτλος, χάνονται ότι προσφέρει συνήθως η περίοδος της αθωότητας. Τι μπορεί να κάνει τον άνθρωπο που η μοίρα, οι συγκυρίες και ίσως οι επιλογές άλλων του στέρησαν τα χρόνια της αθωότητας, να σταθεί τελικά στα πόδια του και να διαμορφώσει τη ζωή του όπως πλέον εκείνος επιθυμεί; Αυτά που έχασε τι πιστεύετε πως είναι: κατασταλτικός παράγοντας ή κινητήριος δύναμη για μια νέα αρχή;

Δεν έχουμε όλοι οι άνθρωποι την ίδια αντίδραση στο ίδιο γεγονός. Εξαρτάται απ' τον χαρακτήρα του καθενός, την ιδιοσυγκρασία του, τον τρόπο που γαλουχήθηκε, τις ψυχικές του αντοχές κι άλλα πολλά, ας μην τα απαριθμήσω. Πιστεύω όμως ότι κοντύτερα στην ανθρώπινη φύση είναι η μετατροπή ενός τραυματικού γεγονότος ή και όποιων δυσκολιών συναντάμε στη διάρκεια της ζωής μας σε κινητήρια δύναμη για μια νέα αρχή. Ο άνθρωπος ανά τους αιώνες συνηθίζει να μάχεται, γι' αυτό εξάλλου και δε μένει στάσιμη η ανθρωπότητα. Θα θυμίσω τη φράση με την οποία τελειώνει το αριστούργημα της Μάργκαρετ Μίτσελ “Οσα παίρνει ο άνεμος”: «Ό,τι κι αν έγινε, αύριο είναι μια άλλη μέρα». Μια φράση απολύτως αισιόδοξη.

10. Κατά πλειοψηφία οι ήρωες σας τοποθετούνται σε ιστορικές εποχές. Ήδη ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος, η Κατοχή, η εμφυλιακή και μετεμφυλιακή εποχή έχουν αποτελέσει για τους ήρωες σας τα υπόβαθρα στα οποία ξετυλίχτηκαν οι ιστορίες τους.

Σε ποια ιστορική εποχή-ιστορικό γεγονός θα θέλατε, σε κάποιο από τα επόμενα βιβλία σας, να τοποθετήσετε τους ήρωες σας, μιας και πιστεύετε πως αυτή η ιστορική εποχή, αυτό το ιστορικό γεγονός, θα προσφέρει από την μια στους αναγνώστες σας την αναγνωστική απόλαυση που αποζητά ένας βιβλιόφιλος και από την άλλη σε εσάς την συγγραφική πληρότητα μέσω της έρευνας που υποθέτω πως κάνετε για να αποτυπώσετε στο χαρτί την κάθε εποχή;

Βρίσκομαι κιόλας σε μια τέτοια έρευνα. Στην ουσία έχω ήδη ξεκινήσει ν' αποτυπώνω την εποχή αυτή, όπου φόντο στις ζωές των απλών ανθρώπων θα είναι τα ιστορικά γεγονότα που τη συνοδεύουν. Θα αναφέρεται στην Καπλαδοκία κι όσα εξελίσσονται εκεί από την αυγή του 200ύ αιώνα κι ύστερα.

11. Οι κριτικές που υπάρχουν για το σύνολο του έργου σας είναι κάτι παραπάνω από επαινετικές! Όλη αυτή η αγάπη σίγουρα θα σας χαροποιεί και θα σας οπλίζει με αισιοδοξία για τα μελλοντικά σας βήματα. Όταν γράφετε σκέψετε το αναγνωστικό σας κοινό και το τι θα του άρεσε περισσότερο και αυτό γράφετε ή αυτές οι πρακτικές, θα έλεγα, σκέψεις δεν έχουν καμία θέση την ώρα της γραφής;

Είναι μεγάλη στήριξη πράγματι η αγάπη των αναγνωστών κι είμαι τυχερή ως προς αυτό. Μα η αλήθεια είναι πως δε σκέφτομαι τίποτε και κανέναν τη σπιγμή της συγγραφής. Αφήνω τους ήρωές μου να με παρασύρουν και να με οδηγήσουν στα μονοπάτια ζωής που επιθυμούν, ελπίζοντας πάντα ότι θα συμπαρασύρουν μαζί τους και τους αναγνώστες μουν, όταν φτάσει η ώρα της έκδοσης.

12. Πότε ήρθε η συγγραφή στην ζωή της Σόφης Θεοδωρίδου; Ποια ανάγκη της ικανοποιεί;

'Ηρθε αργότερα απ' όσο λαχταρούσε, μια και το ονειρευόταν από παιδί.

Θα έλεγα ότι ικανοποιεί τη μεγάλη μου αγάπη για επαφή με τη λογοτεχνία σε πιο ενεργητικό ρόλο πια, αυτό της συγγραφέως, και βασίζεται στην επιθυμία μου να προσφέρω κι εγώ με τη σειρά μου λίγη αναγνωστική απόλαυση σε κάποιους ανθρώπους, όπως αυτή που έχουν προσφέρει άλλοι συγγραφείς σε μένα απ' όταν πρωτόμαθα να διαβάζω και προσφέρουν ακόμη και σήμερα.

13. Για σας ποια στοιχεία σε ένα βιβλίο σας κάνουν να το χαρακτηρίσετε τελικά ως πραγματική λογοτεχνία;

Ο χειρισμός της γλώσσας, η αφηγηματική δεινότητα, ο μύθος, η δομή, οι έκτυποι και πειστικοί χαρακτήρες των ηρώων, τα συναισθήματα που προκαλεί, οι προβληματισμοί που αναπτύσσονται, τα μηνύματα που εκπέμπει είναι κατά την τατεινή μου γνώμη μερικά από τα κριτήρια που χαρακτηρίζουν ένα βιβλίο ως πραγματικά λογοτεχνικό. Πάντως, πέρα από τη δική μου γνώμη αλλά και κριτικών της λογοτεχνίας οι αδυσώπητοι κριτές, όπως και για όλες τις μορφές της τέχνης, είναι το αναγνωστικό κοινό και η διάρκεια στον χρόνο.

14. Τι θα συμβουλεύατε έναν πρωτοεμφανιζόμενο συγγραφέα;

Να γράφει πάντα για θέματα που τον συγκινούν. Αυτό μονάχα θα του έλεγα.

Η συμβουλή είναι βαριά ευθύνη, θα απέφευγα να χαρακτηρίσω έτσι τα λόγια μου.

15. Ο αγαπημένος σας σύγχρονος συγγραφέας; Και κλασσικός;

Σύγχρονο θα αναφέρω έναν συγγραφέα που δυστυχώς δε βρίσκεται πια ανάμεσά μας κι αυτός είναι ο **Νίκος Θέμελης**. Κλασσικός ο **Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι** που με συντρόφεψε από πολύ νεαρή ηλικία.

16. Προτείνετε μας ένα βιβλίο!

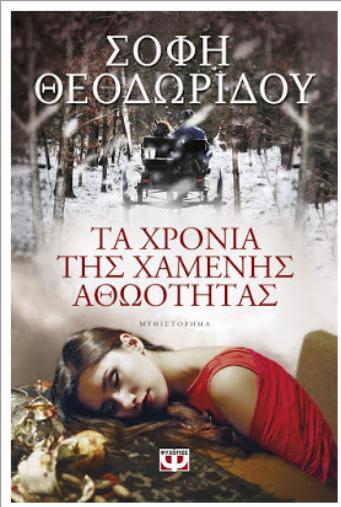
Μου είναι δύσκολο να επιλέξω ένα μόνο. Ωστόσο, θα σας προτείνω μια τριλογία, που πρόσφατα ανακάλυψα, παρότι παλιότερη έκδοση, κι απόλαυσα το διάβασμά της, με τίτλο «**Τα παιδιά της Θεσσαλονίκης**» του **Μπερνάρ Λεντερίκ**, από τις εκδόσεις **Χατζηνικολή**.

17. Θα κάνω την ερώτηση που κάνω στους φίλους που ξέρω πως διαβάζουν: Ποιο βιβλίο διαβάζετε αυτή την περίοδο;

Διαβάζω το βιβλίο «**Γιοκ τζάνιμ**» του **Δημήτρη Τσαλίδη**, εκδόσεις **Νεφέλη**.

18. Στο ερωτηματολόγιο μου ρωτώ σχεδόν πάντα τους συγγραφείς για τα επόμενα συγγραφικά τους βήματα. Με εσάς όμως δεν θα κάνω το ίδιο, μιας και οι ήρωες του νέου σας πονήματος φαντάζομαι πως κατακλύζουν ακόμη την σκέψη σας. Θα αρκεστώ λοιπόν στο εξής ερώτημα: Πείτε μας ένα θέμα που θα θέλατε οπωσδήποτε να ασχοληθείτε σε κάποιο από τα επόμενα βιβλία σας.

Πάντα τα ιστορικά γεγονότα του 20ού αιώνα θα με συναρπάζουν και θα με εμπνέουν, γι' αυτό πιστεύω ότι από εκεί θα συνεχίσω να αντλώ τη θεματογραφία μου.

Τα χρόνια της χαμένης αθωόπιτας

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

Απρίλις 1961. Τη μέρα που ο πρώτος Ρώσος κοσμοναύτης ταξιδεύει στο Διάστημα, σε μια μικρή ελληνική πόλη ένας άντρας μπαίνει για λίγο στη θέση του Θεού, ορίζοντας τη μοίρα τριών νεαρών πλασμάτων.

Την Κλέα θα υποδεχθεί ένα αρχοντόσπιτο, όπου ο στρατηγός παππούς της αναπολεί παρελθοντικές δόξες, ενώ ο πατέρας της έχει εγκαταλείψει τον μεγάλο του έρωτα για να κατακτήσει πλούτη και κάστες εξουσίας· τη Μελισσάνθη ένα μεσοαστικό σπιτικό πάνω από μια ταβέρνα, στο οποίο η μάνα της, η ωραία Μυρσίνη, ενοχοποιείται για νεανικά σφάλματα από τον σύζυγό της· τη Λόλα, τέλος, θα καλοδεχτεί ένα φτωχόσπιτο, μες στο οποίο στοιβάζονται μεταξύ άλλων μια ιδιόρρυθμη γιαγιά κι ένας ρομαντικός πραματευτής, που αγωνίζεται να συμπορευθεί με τα δεδομένα των καιρών, καθώς η χώρα αλλάζει.

Παρά τις ταξικές διαφορές τους, οι τρεις κοπέλες μεγαλώνοντας θα δεθούν με δεσμά αιδελφικής φιλίας, ανακαλύπτοντας όλες στο φτωχόσπιτο του συνοικισμού την οικογενειακή θαλπωρή που απουσιάζει από τα άλλα δύο. Ήσπου, στο κατώφλι της ενήλικης ζωής τους πια, μυστικά και ψέματα κι αμαρτωλά πάθη του παρελθόντος θ' αρχίσουν ν' αποκαλύπτονται, βαφτίζοντας μια δυνατή αγάπη ανόσια και ξεκινώντας τον χορό των αποχωρισμών.

Αποκομμένες πλέον μεταξύ τους αλλά κι απ' τη γενέθλια πόλη, ρίχνονται στη χοάνη της πρωτεύουσας και στο κυνήγι χιμαιρικών ονείρων. Μα, καθώς ο καιρός κυλά κι οι φευδασθήσεις της νιότης χάνονται, θα διαπιστώσουν πως ελάχιστα μοιάζουν τελικά με ό,τι είχαν ονειρευτεί στα χρόνια αθωότητάς τους...

Βιογραφία Συγγραφέως

Η **ΣΟΦΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ** κατάγεται από την Αλμωπία, μια μικρή επαρχία του Νομού Πέλλας. Σπούδασε νηπιαγωγός στη Θεσσαλονίκη κι εγκαταστάθηκε κατόπιν στην περιοχή καταγωγής της, όπου διαμένει μέχρι σήμερα με την οικογένειά της. Λατρεύει τη ζωγραφική και τη λογοτεχνία, και πιστεύει πως η αγάπη της για την τελευταία την οδήγησε τελικά στη συγγραφή.

Τα μυθιστορήματά της: **Η ΝΥΦΗ ΦΟΡΟΥΣΕ ΜΑΥΡΑ, ΠΕΣ MOY AN ME ΘΥΜΑΣΑΙ, Τ' ΑΧΝΑΡΙΑ ΤΩΝ ΞΥΠΟΛΥΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ, Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ,**

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΠ' ΤΗ ΣΑΜΨΟΥΝΤΑ, ΣΤΕΦΑΝΙ ΑΠΟ ΑΣΠΑΛΑΘΟ και **ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΧΑΜΕΝΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ.**

Όλα τα έργα της κυκλοφορούν από τις εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

Δημοτρα Κωλέτη